

Peet. Kas nemmad kui pu hea on, igal aastal sikkivad?

Hans. Ei tal: kui Jummal warra soia aänab, nago wiendal nädalal, siis on neile rõõmus luugu, ja kui on korrastised ilmad, et Jummal lasseb keik hästi lorida minna.

Peet. Mis siis saab, kui puhk, willo, teist wihtsed ilmad on?

Hans. Siis wangišewad, ei sa Emma kätte.

Peet. Kas keikil pudel se luggo on?

Hans. Ei mitte keikil: kuid rommolisšes puus perre sukkeb omma aega ikka.

Peet. So neil siis ka murret on wihtsšest aastast?

Hans. Kuida siis? näikse silmoga, kuid a noremad surrotakše takka, toito otšima, ja

ei

ei lahkhi siis^{si} kaugele, ja on sagedad päi ma, kui wihtma oot tulleb; kui oot lähkähülle, pärrisš maiaš mehbed lähkewad kaugele, tullewad surema koormaga.

Peet. Käl need lomokessed näitwad otse targaste ommad asiad aiawad.

Hans. Käl nemmad omma tarkusse ja ussinussega monned rummalad ja laisad inimesšed häbbiks tewad.

Peet. Ja häbbi käl, Jummal parrago! et meie, kes Jummal sarnatšesš olleme lo dud, nüüd patto lähbi monne asja sees rummalamaks ja roypemaks läinud, kui niigugused meišimatta lomokessed.

Hans. Suur Jummal, Jehowa, woikš sedda parrata! au ja litus o'go temmale, et ta süski ni kallid lomokessed meie kasjuts ja rõmuts meie kätte weel aänab.

Peet.